

Sociální organizace

Šelmy takové velikosti vyžadují velké okrsky. Každá rodinná skupina obsazuje okrsek, po kterém se pohybuje a v němž loví. Velikost tohoto okrsku záleží především na hojnosti potravy, dostupnosti útočišť a stupni přirozenosti obsazeného stanoviště.

V Polsku velikost území vlčí smečky činí od 150 km² na terénu Karpat do 250-300 km² v nížinných oblastech (v průměru 250 km²) (Jędrzejewski et al. 2008, Nowak a Mysłajek 2008). Aby se předešlo přímým konfliktům tato území jsou intenzivně označena močí, trusem a sekretem pachových žláz. Rodinné skupiny aktivně chrání svá území, která se překrývají vzájemně jen do neznatelné míry. Obvykle v rámci domovského okrsku dané smečky je lokalizováno mnoho útočišť, která jsou periodicky využívána. Stálá reprodukční místa se nacházejí obvykle v centrální části území. Vlci si nory kopou sami nebo upravují (zvětšují a přizpůsobují) útočiště jiných dravých savců (např. lišek nebo jezevců), která pak mohou plnit funkce jak reprodukčních útočišť, tak denních skrýší.

Vlci mohou používat své území nerovnoměrně. V období výchovy štěňat, aktivita členů rodiny se soustřeďuje kolem reprodukční nory. Přibližně 75% roční aktivity smečky má místo v tzv. centru okrsku, čili v oblasti, v níž se nacházejí stálá reprodukční místa (zhruba 20-30% obsazovaného území). Okrajové oblasti bývají proniknuty v poměrně pravidelných časových odstupech, avšak s nižší frekvencí. Způsob využívání území je také spojen s časovým a prostorovým vyhýbáním se člověku. (Therekauf et al. 2003).

V polských podmínkách soustředění vlka se mohou pohybovat mezi 1,6 a 6,2 os./100 km².

Délka denní cesty záleží na velikosti obsazovaného území, dostupnosti potravy, stejně jako na reprodukčním statusu. Během jednoho dne vlci v průměru překonají vzdálenost 23 km, avšak délka denní cesty může dosahovat dokonce i 50 nebo 200 km. (Okarma et al. 1998, Jędrzejewski et al. 2001, Wierzbowska 2010).

Vlci jako stádový sociální druh mají silně diferencovaný systém chování, dovolující mj. na udržování příslušné hierarchie ve stádu. Nadvláda nebo podřízenost se projevují pomocí silně rozvinuté vizuální komunikace (řeč těla), vytvořené na základě výrazu tváře, postoje těla nebo polohy části těla (uší, ocasu). Během komunikace mezi jednotlivými jedinci ve stádu, stejně jako mezi jednotlivými smečkami (např. za účelem sdělení přítomnosti dané smečky na území), vlci využívají také širokou škálu zvuků (vokální komunikace). Nicméně nesmírně důležitou formou komunikace, zejména mezi jednotlivými skupinami, nadále zůstává čichová komunikace.